

Michel Zévaco
Seria Aventurile lui Ragastens

Borgia
Regele Cersetorilor - Tribulet
Regele Cersetorilor - Curtea Miracolelor
Printesa Rayon d'Or
Doamna în alb, doamna în negru
*

Seria Royal de Beurevers

Nostradamus, regele întinericului
Frumoasa Fiorinda
*

Seria Marchiza de Pompadour

Marchiza de Pompadour
Rivalul regelui
*

Seria Roland Candiano

Puntea suspinelor
Amantii Venetiei
*

**Seria Buridan, eroul de la
Turnul Nesle**

Regina Blestemată
Elixirul dragostei
Myrtille
Turnul Nesle
*

**Seria Cavalerul Hardy de
Passavant**

Saint-Pol
Temerarul
Regina Isabeau

Paul Feval
Seria Cicoșatul

Cicoșatul vol 1 - Tinerețea
Cicoșatul vol 2 - Lagardere
Cicoșatul vol 3 - Cavalcadele lui
Lagardere
Cicoșatul vol 4 - Mariquita
Cicoșatul vol 5 - Triumful dragostei

Seria Fiul lui Lagardere

Sergentul Belle Epee
Ducele de Nevers

Eugene Sue

Misterele Parisului vol 1
Misterele Parisului vol 2
Cavalerii de Malta
Flamuri Negre
Salamandra
Marchizul
Stânca diavolului
Secretul lui Martin vol 1
Secretul lui Martin Vol 2

Ponson du Terrail

Regele Țiganilor
Regina Țiganilor
Parisul misterios vol 1
Parisul misterios vol 2

Seria Rocambole

1-Moștenirea misterioasă vol 1
2-Moștenirea misterioasă vol 2
3-Clubul vafeților de cupă vol 1
4-Clubul vafeților de cupă vol 2

Jules de Grandpré

Cartouche regele hoților vol 1
Cartouche regele hoților vol 2

Michel Zévaco

Cavalerul Passavant

Autor: Michel Zévaco

Titlu original: Le pont de Montereau

Titlu: Cavalerul Passavant

Editor Dexon Office, București

Ediție completată și revizuită

© by Dexon Office, 2017

Toate drepturile pentru această versiune aparțin Dexon Office

Informații, comenzi ramburs

Email dexonoffice@gmail.com

www.aldopress.ro

ISBN: 978-973-701-560-0

Capitolul 1

Îmbinarea fericită a două ființe făcute să se înțeleagă

Părăsindu-l pe căpetenia Jefuitorilor, Passavant, datorită uneia din sfidările lui bune, așa cum le concepea, merse să dea târcoale împrejurul palatului Burgundiei, cum făcuse și în zilele precedente. Și, ca și în alte dați, are norocul să nu fie recunoscut de nici unul dintre dușmanii săi.

Cel puțin, așa a crezut.

Adevărul este că atunci când a trecut prin fața porțiței secrete prin care ajungeai în grădina rezervată a ducelui de Bourgundia, aceeași pe unde ieșiseră cu o seară înainte, nu o auzi deschizându-se și nici nu-l văzu pe cel care ieși.

Acesta era jupân Mercerot.

Negustorul se retrase doi pași și arunca o privire spre ferestrele care dădeau în grădină. Prima lui mișcare, din instinct, a fost să strige și să-l indice pe Passavant, care avansa spre strada Petit-Lion fără să bănuiască pericolul care-i atârna deasupra capului.

Totuși, jupân Mercerot nu dădu curs impulsului. „Trebuie să existe ceva mai eficient!... Să căutăm.“ îl urmări pe Passavant și-l văzu intrând în casa lui Talazar. Mormăi:

„Îmi pierd capul, e sigur! Nu trebuie să posezi multă perspicacitate pentru a ghici că se vor refugia aici. Și nici nu mi-a trecut prin gând. Rămâne de știut dacă sunt toți aici... afară bineînțeles de domnișoara de care, din *fericire*, m-am debarasat. Trebuie să mă informez.“

Hoinări puțin în jurul casei, întrebând discret și abil pe unul și pe altul. Astfel află cu ușurință că în casă veniseră să locuiască, cu puțin timp înainte, trei noi chiriași. Aceștia trei nu puteau fi decât Passavant, Robin Șmecherul și Brancaillon.

Satisfăcut, se întoarse acasă și începu să se gândească, tot plimbându-se prin birou.

„Să-i denunț pe Passavant și complicii lui... atunci în lăzile mele vor curge în plus șase mii de scuzi!... Da, dar Passavant totuși mi-a făcut un serviciu de neprețuit, salvând-o pe Flore!... Acesta-i un obstacol veritabil, de neînving...“ Și, cu un suspin de regret: „Hai, să nu ne mai gândim la asta!...“

Dar totuși, continuă. Această sumă considerabilă: șase mii de scuzi de aur (aproape trei sute de mii de franci în moneda zilelor noastre) exersa asupra lui o fascinație irezistibilă.

Era într-o stare violentă de agitație. Nu putea sta locului. Încetul cu încetul, se calmă. Pe buze îi apărură un surâs, care-i și rămase. Ochii-i sclipeau. Probabil reușise să găsească soluția problemei pe care o căuta cu încăpățănare de mai mult timp.

Își părăsi biroul și veni să se așeze în sala comună, unde se afla Simonne.

Un moment rămaseră tăcuți, față-n față. Dar se observau cu fățarnicie. Această tăcere era apăsătoare pentru jupân Mercerot. El angaja conversația. Și, cu un aer indiferent, spuse forțându-se să fie amabil:

— Știi că pe mutrele lui Passavant și Talazar, a lui Robin Șmecherul și Brancaillon s-a pus un preț?

Simonne trase cu urechea, dar nu-și descleștă dinții.

După sclipirea care apărură în ochii ei spălăciți, își dădu seama că ea cunoștea noutatea. Continuă, făcându-i cu ochiul:

— Acela sau *aceea* (insistă asupra cuvântului) care va reuși să-i predea înseamnă că nu și-a pierdut vremea de pomană. Ei! ei! este o sumă frumoșică.

— Șapte mii... Am făcut socoteala.

— Șase mii, Simonne, doar șase mii. Am toate motivele să cred că mutra lui Talazar nu va fi niciodată găsită. Astfel, iată o mie de scuzi pierduți. Păcat.

— De fapt, spuse Simonne, care începuse să se însufletească, atunci când s-a pus un preț pe capul acestuia, el nu era deja mort?

— Nu, Simonne, făcu jupân Mercerot, nu murise...

Simonne reflectă: „A, nu murise. Înțeleg acum indiferența lui Flore: știa!... Dar de unde avea să știe? Să fi fost acest demon, pe care jupân Mercerot mi-a poruncit să-l supraveghez de aproape, și care nu era altul decât Robin Șmecherul, pe al cărui cap se fixase un preț?” Și vorbi tare, cu un zâmbet ironic:

— Dacă-i așa, înseamnă că și-a bătut joc de voi?

Gândul că se lăsase păcălit, el, care de regulă știa să-i păcălească pe alții, o înveselea. Și nici măcar nu-și dădea osteneala să ascundă asta.

El avea motive să nu se supere, căci spuse de-a dreptul:

— Mai rău de atât, Simonne: am fost jefuit!... căci am plătit o trebuință ce n-a fost dusă la împlinire. Dar asta nu i-a purtat noroc hoțului meu, căci, iată, s-a pus un preț pe capul lui. Și mă îndoiesc că Robin Șmecherul, hoțul meu, o să scape de pedeapsa ce-l așteaptă.

— Aha, era Robin Șmecherul! exclamă Simonne cu o veselie răutăcioasă.

„Cu siguranță, Robin Șmecherul este cel care a atenționat-o pe Flore. Cine știe, poate el i-a dezvăluit că Bonne nebuna este mama ei?... Încep să văd mai bine această afacere.”

Jupân Mercerot reluă, cu un calm sinistru:

— Nobilul Talazar nu murise... Dar acum este mort. Sunt sigur, deoarece eu însumi am săvârșit această treabă... Nu sunt omul care să mă păcălesc de două ori... Înțelegi, Simonne?

Simonne înțelese că a avertizat-o. Și, sub privirea ascuțită pe care el i-o aruncă, ea simți cum se înfioară de groază. Ca să-și ascundă tulburarea, își băgă nasul în lucrul pe care-l ținea pe genunchi.

Jupân Mercerot zâmbea cu un aer viclean. Nu mai insistă, și reluă conversația de-acolo de unde o cotise.

— Ce trebuie să faci ca să câștigi acești șase mii de scuzi?... Într-adevăr, foarte puțin... Să știi, de exemplu, unde zac răzvrățiții... și să-i denunți.

Văzând-o ademenită, începu să-și dezvăluie gândul ascuns. Și, coborându-și vocea:

— Eu știu unde locuiesc... Și-ți voi spune, Simonne... ceea ce te va face să câștigi acești șase mii de scuzi de aur. Vezi ce stăpân bun sunt!

Uimirea pe care i-o produse această generozitate a fost atât de mare încât ea rămase mută. Își împreună mâinile, în extaz.

— Cu condiția să-i împărțim.

— Oh! făcu ea suspicioasă, sunt ca dumneavoastră jupâne, nu mă las păcălită de două ori.

— De data asta, nu ai de ce să te temi, o asigură cu promptitudine jupân Mercerot... Suma va fi pusă în mâinile aceluia care va face ca rebelii să fie prinși. Și cum tu vei fi *aceea* care-i va denunța...

— Jurați că suma îmi va fi dată mie? insistă Simonne, încă bănuitoare.

— Informează-te, Simonne. Vei vedea că îți spun adevărul. „O voi face”, se gândi Simonne... „Și dacă va fi într-adevăr așa, jupân Mercerot poate să fie sigur că nu o să se atingă de nici un bănuț din această sumă pe care o voi păstra întreagă, pentru a mă despăgubi de ceea ce mi-a furat.”

Și, cu voce tare:

— Dacă-i așa, accept condiția: vom împărți.

Înțelegerea fiind făcută, jupân Mercerot nu mai pierdu timpul și-i explică ce avea de făcut. Totul fiind bine pus la punct, Simonne se grăbi să-și pună cele mai frumoase haine.

În timp ce ea se îmbrăca, jupân Mercerot revenit în biroul său, și își spunea cu un zâmbet de satisfacție:

„E clar că se gândește să-și oprească tot!... O! O cunosc eu bine!“ (începu să râdă încetitor din vârful buzelor). „Ea nu știe că, în calitatea mea de intendent al finanțelor lui Jean de Burgundia, această afacere va trece pe la mine. Va semna de primire în toată regula. Apoi va fi trimisă la mine ca să-i dau suma promisă... pe care o voi păstra. Și astfel o voi păcăli. Dacă se supără?... Dacă mă acuză?“

Se gândi o secundă și decise:

„Cu atât mai bine! Îi dovedesc cu chitanța și o arestez pentru insultarea gravă a unui magistrat. Calculul e bun... Și voi scăpa definitiv de ea“.

În acest timp, Simonne, fără să bănuiască în ce cursă a intrat cu capul înainte, se grăbea spre palatul Burgundia. Bătu după semnalul convenit la una din porțile secrete din strada Pavée, aceea la care Malâtre avea o cheie și prin care îi introdusese pe Passavant și tovarășii săi.

Malâtre o primi destul de semeț, ca o persoană pătrunsă de importanța lui și care ține să se facă simțită.

— Te trimite stăpânul tău, femeie?

— Nu mai sunt în serviciul domnului Mercerot, monseniore.

Malâtre făcu ochii mari și se uită atent la ea, pentru a se asigura dacă, din întâmplare, ea nu avea intenția să-și bată joc de el, aruncându-i în față acest „monsniore“. Măgulit la culme, deveni mai puțin semeț și cu un aer binevoitor și protector, care ar fi tăcut pe oricine să pufnească în râs:

— Și căutați fără îndoială altă slujbă

— Nu, monseniore; mulțumesc lui Dumnezeu, am o mică avere. Vreau să mă odihnesc și să fiu stăpână pe mine însămi de-acum înainte.

De-ndată ce aceste cuvinte fură aruncate, Simonne, permanent prudentă și circumspectă, fu pe punctul de a le regreta. Totuși, nu le regretă; se felicită, văzând efectul pe care îl produsese.

Într-adevăr, Malâtre își ciulise urechile. Se uită mai atent la Simonne, împrăștiind splendoare în hainele-i de sărbătoare și care zâmbea grațios, lucru ce o făcea mai puțin hidoasă.

Se ridică și se descoperi, ceea ce neglijase să facă până acum. Îi oferă în grabă un scaun lui Simonne, care rămăsese cu gura căscată, scuizându-se:

— Ce dracu', unde mi-au fost mințile să las o doamnă să stea în picioare?! Scuzați-mă, frumoasă doamnă, sunt cam distrat.

Simonne, naivă, se uită în jurul ei, căutând pe „frumoasa doamnă“, căreia i se adresau aceste scuze. În sfârșit, și-a dat seama că era vorba despre ea. Măgulită la culme, subjugată, cucerită, nemaiputând de bine,

se așeză roșind și luă alura castă și jenată a fecioarei care ascultă murmurându-i-se la ureche mărturisirea mișcătoare și delicioasă a alesului inimii.

Era jalnic, grotesc, hidos.

Totuși, Malâtre nu părea să-și dea seama. Asupra lor, în același timp, se abătuse trăsnetul. El își îndreptase mica statură, gângurea, ofta, își dădea peste cap micii ochi rotunzi, în timp ce nasul i se ascutea, ca pentru bătlăie.

Căuta să-i facă un compliment galant, adus bine din condei, dar negăsind nimic, luă mâna ei uscată și aspră și o strânse cu tandrețe, suspinând:

— Ah! Dacă ai vrea!...

Și Simonne, răvășită, uimită până la stupoare, dar transportată de bucurie, Simonne răspunse la îmbrățișare, și se sclifosi:

— Ce?

— Vom schimba sărutul de logodnă!... Simt că ești aceea pe care inima mea o așteaptă de mult!... Simt că suntem făcuți unul pentru altul!

Simonne era totuși prea șireată pentru a ceda cu ușurință.

Respingându-l cu blândețe pe întreprinzătorul Malâtre, care o strângea prea tare:

— Termină, băiat rău ce ești!... De-abia ne cunoaștem! îi spuse.

Puțin înciudat, Malâtre oftă:

— Crudo! Vrei să mă aduci la disperare?... Mie mi se pare că te cunosc dintotdeauna. Ai inima de piatră?... Vrei să spui că nu mă găsești pe gustul tău?... Dacă-i așa, mizerabilul de mine, nu-mi mai rămâne decât să mă străpung cu sabia!

— N-o face! îl imploră Simonne înfricoșată. Nu sunt atât de nesimțitoare cum mă crezi. Până la moarte mi-aș reproșa că am adus la disperare un cavaler atât de galant ca tine. Cât despre căsătorie, vom mai vorbi.

— Când?

— În curând... Lasă-mă să spun întâi ce doresc de la tine.

— Ești doamna inimii mele. Ordonă și-ți voi da ascultare.

— Este în legătură cu recompensa promisă celui care-i va preda pe rebelul Passavant și complicitii săi, spuse ea.

— Și?

— În primul rând este adevărat că recompensa va fi dată în mâna celui care-i va preda pe acești trădători?

— Fără îndoială! o asigură categoric Malâtre, care se întreba unde vrea să ajungă.

— Ei bine! Aș vrea să-l văd pe nobilul duce.

— Oh! Oh! exclamă Malâtre, care deveni rece văzând cu ochii, monseniorul nu poate fi văzut cu una cu două. Întâi, trebuie să-mi spui ce vrei de la el. Voi vedea dacă pot să-mi permit să-l deranjez. La dracu'! Aș fi foarte bine primit dacă m-aș prezenta în fața lui fără să pot să-l informez asupra obiectului audienței solicitate.

Simonne se gândi. Ceea ce spunea noul său amoretz i se păru drept și natural.

— Este vorba să-i aduc la cunoștință locul unde stau ascunși Passavant și banda sa și unde-i va fi ușor să-i prindă. Cu condiția să nu piardă timpul.

Malâtre sări în sus.

— Știi unde locuiesc? spuse într-o explozie de bucurie.

— Știu.

— Toți?

— Toți!... Afară de Talazar.

Malâtre se gândi: „Iadul mi-o trimite pe această bătrână vrăjitoare!... Nu m-am uitat bine la ea... Este mai în vârstă decât mine cu cel puțin zece ani, eu care am patruzeci și cinci bătuți pe muchie... Și în plus este și urâtă de te face să te-nfiori!... Îmi pierdusem capul când voiam să mă însor cu ea!... Pot să fac ceva mai bun ca să-mi asigur averea. Am să-i smulg secretul, ceea ce nu va fi greu.“

Și tare, cu asprime:

— Trebuie să-mi spui unde locuiesc.

— Altor! Mă iei drept proastă? N-ai văzut cu cine ai de-a face, frumosule! Să știi că Simonne nu este femeia pe care poți s-o jefuiești astfel.

Și, cu o dârzenie de neclintit:

— Nu-i voi spune aceasta decât nobilului duce personal. Nu vreau să fiu furată!

— Nu înțelegi că obligațiile funcției mele nu-mi permit să acționez altfel? Din moment ce mă suspectezi, să nu mai vorbim, dar nici nu pot să intervin pentru tine. Scrie-i nobilului duce, fă o cerere de audiență în toată regula, și de astăzi în câteva zile, dacă dânsul va crede de cuviință, o să obții un răspuns.

— Ce tot mă sucești!... O cerere... Un răspuns... zile de așteptare... În acest timp, trădătorii o vor șterge ușurel... iar eu voi fi jefuită, ruinată!... Nu! Voi face aici o asemenea gălăgie, încât va trebui să fiu ascultată!...

— Da!?... Și dacă te voi aresta?

— Încearcă!... Crezi că sunt mută? Mulțumesc lui Dumnezeu, am o meliță bună... și ghiare, pe care voi ști să ți le arăt. Și mai întâi, află că știu multe pe socoteala ta... jupân Mercerot mi-a vorbit de tine. Și, ia spune-mi,

cu cât te-au plătit trădătorii ca să devii complicele lor? Deoarece, să mă ierte Dumnezeu, s-ar spune că vrei să le lași răgaz pentru a fugi. Aresteză-mă, frumosule senior, și voi povesti toate acestea... și încă multe altele.

Simonne vorbea la întâmplare, datorită furiei reci care o cuprinsese.

Dar Malâtre, care nu avea conștiința prea curată, se simți înspăimântat. Bătu repede în retragere:

— Ei! ei! făcu el. Nu înțelegi de glumă!

— Și eu glumesc, replică Simonne cu un zâmbet amenințător.

Malâtre, silit să-și mărturisească înfrângerea, simula că reflectă adânc. Și reluându-și imediat poza galantă, prevenitoare:

— Aceasta, spuse el, nu este o treabă obișnuită și cel mai mic dintre riscuri pentru mine este acela de a fi luat la rost de monsenior...

Dar pentru tine, frumoasă doamnă, fac orice!...

Și plecă înveselit, în aparență, de surâsul grațios pe care ea i-l lansă în chip de mulțumire.

Jean Sans Peur o primi de Simonne pe loc. Bucuria pe care o resimți a fost atât de mare, încât îi dăruie o sumă în aparență respectabilă, asigurând-o în același timp că aceasta n-o va împiedica să primească integral suma promisă celui care va pune mâna pe rebeli.

Simonne plecă radiind de fericire. Malâtre, mai galant și mai amabil ca oricând, o conduse până la portiță.

— Oh! Simonne, îi strigă înflăcărat, tu ai ceva avere... Eu am ceva economii... Să le unim și vei face din mine omul cel mai fericit din lume!

— Ei bine! Nu spun nu! acceptă Simonne. Și, timidă și împurpurată, îi întinse fruntea.

Malâtre închise ochii și își presă buzele, nu fără un fior de repulsie, pe această frunte galbenă și ridată. A fost sărutul logodnei lor.

— Când te voi revedea? suspină Malâtre.

— Când vei voi.

— Unde?

— La domiciliu, în strada Galilée.

— Ia uite! se miră Malâtre, credeam că nu mai ești în serviciul jupânului Mercerot!

— Nu mai sunt, spuse ea, dar locuiesc acolo... momentan.

— La revedere, doamnă a inimii mele!

— Pe curând, frumosul meu curtezan!

Capitolul 2

Strada Calandre

Noua proprietăreasă a lui Passavant, din strada Calandre, se numea madam Hurpide. Era o femeie în jur de șaizeci de ani, cu o înfățișare respectabilă, zaharisită.

Doamna Hurpide se afla în târg la Orberie atunci când crainicul public strigase faimosul anunț despre care am vorbit.

Auzind numele celor patru chiriași ai săi, respectabila doamnă își pierdu mințile. Fugi dintr-o suflare la locuința ei, unde se încuie de două ori. Rămase înăuntru un timp îndelungat. Poate că era efectul spaimii, deoarece buna doamnă auzise foarte bine că era amenințată să fie clocotită de vie, pentru că îi adăpostea pe rebeli.

După câțva timp, care nu ne este posibil să-l evaluăm, ea ieși. Se furișă în stradă și, ștergând zidurile caselor, tropăind mărunț, forțându-se să treacă neobservată, merse la Châtelet unde locuia domnul Veau de Bar, comandantul jandarmilor din Paris.

După o lungă așteptare, fu introdusă în fața acestui important personaj. Vizita a fost scurtă: doar cât a durat declarația că avea fericirea de a-i găzdui pe falșii trădători: Passavant, Talazar, Brancaillon și Robin Șmecherul.

Și respectabila doamnă Hurpide, mai misterioasă, mai ștearsă ca oricând, alunecând ca o umbră, reveni acasă, se-ncuie iar de două ori și se lăsă să cadă pe un taburet și, palidă de emoție, murmură mios:

— Este o adevărată binecuvântare că acești tâlhari au venit să închirieze la mine, precis!... Voi fi într-adevăr bogată! Voi avea șase mii de scuizi în aur, care-mi vor fi numărați în astă seară... după ce acești criminali vor fi fost înhățați!

Aceasta se întâmpla în același moment în care Simonne revenea radioasă de la palatul Burgundia, gândind de asemenea că și-a dobândit averea... Și pe deasupra și un soț.

În aceeași zi, starea lui Talazar părându-i-se satisfăcătoare, maestrul Gervais se decise să meargă să-l vadă pe cavalerul de Passavant. Ajunse în strada Calandre în jur de șase seara.

Îi deschise Brancaillon.

Recunoscându-l pe vizitator, uriașul scutier îngălbeni.

Privirea-i rătăcită se opri asupra ușii interioare prin care dispăruse omul care-l îngrozea, apoi asupra celei exterioare care rămăsese larg deschisă.

Se năpusti cu capul înainte, coborând scările val-vârtej. Sări ca un nebun în stradă și o luă drept în față, ca o săgeată.

În timpul acesta, maestrul Gervais se întreținea liniștit cu cavalerul Passavant.

Mai întâi îi destăinuie că Talazar se afla rănit, la el acasă.

Se apucase să-l vindece și răspundea de faptul de a-l pune pe picioare. Omise cu bună știință să-i dea detalii și se mărgini să-i spună că tânărul îi fusese adus de o femeie. Când Passavant îi ceru informații asupra acestei femei, el îi răspunse evaziv:

— Nobilul Talazar vă va lămuri în legătură cu aceasta.

Passavant nu mai insistă.

— Intenția dumneavoastră este ca să rămâneți mai mult aici?

— Ca să vă spun adevărul, nu! îi declară Passavant. Aici sunt neliniștit. Nu știu de ce. Dar nu ajunge să pleci așa, dintr-o dată. Mai trebuie să și găsești o altă vizuină. Mi s-a oferit ospitalitate și în altă parte, adăugă el cu o intonație ciudată, dar încă ezit.

Maestrul Gervais se scotoci în punga de la brâu, de unde scoase o cheie, pe care i-o dădu lui Passavant, spunându-i:

— Casa mea din strada Fèves este părăsită de mulți ani. Groaza pe care o inspiră — știți de ce? — este încă atât de mare și în zilele acestea încât nimeni nu îndrăznește să se apropie de ea. Nimeni nu vă va căuta acolo, răspund de aceasta. Nu vă luați după aspectul exterior de deteriorare. Veți vedea că interiorul este amenajat convenabil și înzestrat cu tot ceea ce este necesar. Mi-am luat toate precauțiile pentru ce-ar putea surveni.

— Ideea este bună!... Ne vom muta mâine dimineată.

Maestrul Gervais se ridică, pregătindu-se de plecare.

— Foarte rar mă amestec pentru a da sfaturi, spuse el rece. Dumneavoastră, totuși vreau să vă dau unul: nu așteptați până mâine dimineată. Plecați de-aici imediat.. Deja ar putea fi prea târziu.

— Sfatul este bun. Voi face precum spuneți.

— Dacă, așa cum cred, o căutați pe această micuță Flore Mercerot, faceți o plimbare înspre Clos-Margot.

— Știți ceva? Întrebă cu vioiciune Passavant.

— Din nefericire, numai ceea ce v-am spus.

— Păcat! strigă Passavant cu un vizibil regret. Dar nu are importanță, indicația poate fi prețioasă și vă mulțumesc pentru că mi-ați dat-o.

— La revedere, nobile Passavant, spuse maestrul Gervais reținându-și un zâmbet.

— La revedere, maestre, răspunse Passavant, care reveni în cameră.